

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Варна , 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в публично заседание на петнадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица А. Тончева
Десислава С. Сапунджиева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Анна Владимирова Помакова (АП-Варна)
като разгледа докладваното от Румяна Панталеева Наказателно дело за възобновяване № 20203000600288 по описа за 2020 година

Производството пред апелативния съд е по реда на [чл.420, ал.2](#), вр. [чл.422, ал.1, т.5 от НПК](#) и е образувано по искане на адвокат П.П., АК Велико Търново, като защитник на осъдения Ц.П., за възобновяване на НОХД № 218/2019 г. по описа на Районен съд Търговище и връщане на делото за ново разглеждане или за произнасяне с нова, оправдателна присъда.

Прокурорът от въззивната прокуратура оспорва основателността на искането по съображения за липса на нарушения при постановяване на съдебните актове в инстанциите по същество.

Осъденият не участва лично в производството по възобновяване, респ. не е изразил лично становище, защитникът му не участва в съдебното заседание на въззивния съд.

Съставът на Апелативния съд във Варна извърши проверка по доводите и намери, че подаденото в срок искане е неоснователно.

Предметното наказателно производство е приключило в две инстанции. С решение № 41/06.07.2020 г. Окръжен съд Търговище е потвърдил оспорената [присъда № 3/27.01.2020 г.](#) на Районен съд Търговище, с която Ц.П. е бил признат за виновен и осъден по чл.343б,

ал.3 и чл.354а, ал.5, вр.ал.3 от НК с приложение на чл.23 от НК на шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е било отложено с изпитателен срок три години, и са присъединени наказания лишаване от право да управлява МПС за срок от една година и шест месеца и глоба в размер на 400 лева.

Не са налице твърдяните от искателя нарушения на процесуални правила, допуснати в хода на съдебното следствие в първоинстанционния съд и обусловили отмяна на съдебния акт, а именно:

1. Нарушение на изискването в чл.283 от НПК.

Не може да бъде споделено разбирането на искателя, че включването в доказателствения материал на протоколите и другите доказателствени източници се извършва само чрез вписването им в протоколно определение с точно обозначение и наименование, а ако това не е сторено - е налице пречка за подсъдимия да организира защитата си като се позове на някои от тях, или пък ги оспори.

Действително, конкретизирането по вид на протоколите и другите документи, които съдът приобщава в доказателствената съвкупност чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК, би улеснило допълнително страните, но процесуалното задължение, възникващо по силата на тази разпоредба, се приема от практиката за изпълнено и с наличието на съответното определение в по-общ смисъл, каквото е държал районният съд при приключване на съдебното следствие в заседанието на 24.01.2020 г. Независимо от формулировките в това определение, затруднения за подсъдимия да организира защитата си чрез интерпретация на конкретни доказателства не би съществувало, ако съдът при излагане на мотивите към присъдата изпълни задълженията си по чл.305, ал.3 от НПК.

Проверяваният районен съд не може да бъде укорен в подобно неизпълнение, доколкото при анализа на доказателствата изрично се е позовал на конкретно посочени протоколи и документи, налични по досъдебното производство, а именно - за личен обиск /л.75/, за доброволно предаване /л.76/, за оглед на веществени доказателства /л.56/, заповед № Из-789/12.04.2010 г. на Министъра на Вътрешните работи /л.94/, писмо на Изпълнителната агенция по лекарствата /л.96/, протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества /л.78/, талон за медицинско изследване /л.88/, протокол за медицинско изследване /л.87/. Част от същите документи дори са били предявявани в хода на съдебното следствие при изслушване на свидетелите, които са давали изрични показания във връзка с изготвянето и съдържанието им.

Въз основа на горните протоколи и документи, ведно със събраните и проверени гласни доказателства, експертни заключения и приобщени веществени доказателства, първостепенният съд е достигнал до изложените правни изводи, обосноваващи постановената осъдителна присъда, като индивидуализирането им при изготвяне на

мотивите е било достатъчно да обезпечи възможност защитата срещу последната да се развие в пълен обем пред въззивния съд, което е видно от произтеклото второинстанционно производство.

Много подробни и пълни мотиви във връзка със същото оплакване, отправено до въззивния съд, са изложени в неговото решение, и те изцяло се споделят от настоящата инстанция.

2. Нарушение по чл.284 от НПК.

При внасяне на делото в съда /първоначално това е станало в Районен съд Горна Оряховица/, прокурорът е приложил като веществени доказателства „1 бр. протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества, 1 бр. употребена тестова касета и 2 фотоснимки“.

Протоколът не е веществено доказателство и за неговото приобщаване в доказателствената маса, респ. възможността страните да разберат и се позоват на него, се отнася всичко изложено по-горе.

Употребената тестова касета с наименование „DRUG TEST 5000“ и двете снимки са били предявени на свидетеля И.М., с позоваване на чл.284 от НПК и в присъствието на страните, в съдебното заседание от 05.07.2019 г.

Без да е посочено от прокуратурата като такова, но при наличието му в материалите от досъдебното производство и с цел изясняване на факти от предмета на доказване, по същия ред, в същото заседание, като веществено доказателство е било предявено и полиетиленовото пликче от л.59 на д.п.

При наличието на така изброените процесуални действия, съвсем обяснимо в съдебния протокол от проведеното заседание на първоинстанционния съд при приключване на делото не е вписано да са предявени никакви веществени доказателства, тъй като други такива не е имало. Въпреки, че в последствие, при постановяване на решението си въззивният съд е аргументирал задълбочено правилното становище за отсъствие на нарушение по чл.284 от НПК, преди това е счел за необходимо с цел прецизност да възобнови съдебното следствие и е извършил нарочно предявяване на вече приобщеното веществено доказателство употребявана касета.

Конкретното оплакване на искателя е, че не са му предявени като веществени доказателства наркотичните вещества, за които обвинението твърди, че са намерени в бельото на осъдения. Проверката не констатира нарушение в тази част. Иззетите наркотични вещества, каквато е трайно установената практика и в съответствие със законовите изисквания – чл.110, ал.4, чл.111, ал.5 от НПК и относимите разпоредби в Глава осма на Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, не се прилагат по делата,

респ. не се предявяват по реда на чл.284 от НПК, вкл. и представителните проби от тях, а се съхраняват в Агенция „Митници“ до унищожаването им, което е изпълнено видно от писмото на л.72 в д.п. Контролните проби биха послужили в случай на обосновани съмнения и направени конкретни доказателствени искания, каквито в проверяваното наказателно производство не е имало.

-

II. При постановяване на съдебните актове в двете инстанции не е допуснато нарушение на материалния и процесуалния закон.

По своята същност това възражение от искането за възобновяване включва и изразено несъгласие с фактическите изводи на съда поради противоречието им с наличните доказателства, т.е. релевирани са по същество възражения за необоснованост, която не е сред касационните основания, респ. не следва да бъдат коментирани извън дължимата проверка за спазване на процесуалните правила при осъществената от инстанциите по същество доказателствена дейност.

Не отговарят на действителното положение твърдението, че делото не е изяснено по безспорен начин, защото доказателствата сочат, че подсъдимият не е извършител на престъпление по чл.343б, ал.3 от НК

Не може да бъде възприето разбирането на искателя, че след като в приложимата правна норма липсва изискването за установимост на употребата на наркотично вещество „по надлежния ред“, независимо от данните за проведено изследване, е задължително използването и на другите способности за доказване, предвидени в чл.136, ал.1 от НПК. Съпоставката между ал.1 и ал.3 на чл.343б от НК, направена от искателя, не може да подкрепи защитната теза, защото разкрива единствено облекчения ред за доказване на престъплението по ал.3 - законът допуска то да бъде установено и без да е следван установен в специални правни норми ред, а чрез използване на общите доказателствени способности по НПК. В случая обаче, наред с последните, и независимо, че не се изисква с оглед съставомрността, специалния ред по приложимата към датата на деянието Наредба 30/27.06.2001 г. /отм./ е бил спазен, като употребата на наркотични вещества е била установена още първоначално чрез техническо средство, а отсъствието на лабораторно изследване е следствие единствено на отказа на осъдения да даде кръв, в които случаи показанието се легитимира по силата на нейния чл.6.

Твърденията, че не е спазен реда на цитираната по-горе Наредба при изготвяне на АУАН, са неотнормирани, доколкото последният не е използван от съда за обосноваване на взетото решение. Без придаваната им от искателя стойност са и възраженията във връзка с часа, отбелязан като време на издаване на талона за медицинско изследване и този в изготвения протокол, респ. отразяванията в амбулаторния журнал на медицинското заведение, което е посетил П. /при това след като е отказал да даде кръв за изследване/, и двете предходни инстанции са изложили правилно подробни и изчерпателни становища по

тях, вкл. чрез цитиране на съответна съдебна практика. Липсват значими отклонения от посочения в Наредбата ред, които да опорочават събраните доказателства, респ. да ги правят негодни да установят главния факт от предмета на доказване – употребата на наркотични вещества от водача на МПС.

Твърдението за наличие по делото на много противоречиви доказателства не се потвърждава при преглед и съпоставка на използвания за обосноваване на присъдата доказателствен материал. В тази част искателят е отбелязал изрично „показанията на разпитаното вещо лице д-р Е.Н.“, „съставеният от него Протокол за употреба на алкохол или друго упойващо вещество“, „протокол за извършена проверка за употреба на наркотични вещества от служители на РУ Г.Оряховица“ и „показания от свидетеля И.М.“, като установяващи външното поведение на осъдения с оглед преценката намирал ли се е той под въздействие на наркотици или други упойващи вещества.

Д-р Е.Н. не е бил назначаван за вещо лице по делото, а е бил разпитан като свидетел, тъй като в качеството си на дежурен лекар е извършил медицинския преглед на Ц.П. в деня на проверката, респ. е изготвил приетия като писмено доказателство по делото протокол на л.87 от д.п. /на посочения от искателя л.20 не се открива такъв/. От неговия разпит се установява единствено, че наистина е съставител на протокола, но не помни прегледаното лице, в.т.ч. и външното му поведение, и категорично не е заявявал нито писмено, нито устно, че поведението на осъдения не отговаря на лице, приело наркотични вещества, както твърди защитата.

Показания в подобен смисъл не е депозирал и свидетелят И.М. - полицейският служител, спрял автомобила и извършил проверката. От разказаното от него е видно, че заедно с осъдения в колата е имало още две лица, и тримата видимо притеснени, гледащи в една точка, което го мотивирало да извърши проверката за употреба на алкохол и наркотици и изготви съответната документация. Съдържанието на съставения от него протокол /л.78 от д.п., а не л.29/ също не е основание да бъде изключен извода, че осъденият е употребил такива.

Фактът, че някои от показателите в горните два протокола са маркирани без отклонения, не обуславя противоречие в доказателствата, респ. не влияе върху изводите за наличие на обективна и субективна страна на престъплението, защото, обратно на изложеното в тази връзка от искателя, предметното престъпление е на просто извършване, и съставът се счита за осъществен само с факта на управлението на МПС след употреба на наркотични вещества, независимо как се е проявявало тяхното влияние върху дееца в момента на проверката. Изобилна е практиката на ВКС в същия смисъл – налице са множество решения на всяко едно от трите отделения, като изолирано от тях остава единствено решението, на което се е позовал искателят /Р 483/15 г., ВКС, I н.о./, поради което и последното не може да послужи като основание за правилното решаване на делото. В изготвената съдебно-психиатрична експертиза ясно е казано, че употребата на амфетамини е несъвместима с шофиране поради ефектите, които предизвикват, а за

марихуаната, че въздействието ѝ влошава изпълнението на интелектуални задачи, изискващи логично мислене, добра преценка и координация, което води на аналогичен извод.

В този смисъл съдилищата по същество не са допуснали процесуално нарушение и когато не са уважили доказателственото искане за назначаване на съдебно-психиатрична експертиза по писмени данни, която да отговори бил ли е осъденият П. под въздействието на наркотични вещества към момента на извършване на деянието.

III. Деянието, квалифицирано по чл.354а, ал.5, вр.ал.3 от НК, не е малозначително, и предходните съдебни инстанции правилно не са приложили чл.9, ал.2 от НК по отношение на него.

В опит да обоснове противоположната теза, защитата е посочила, че обществената опасност на деянието е ниска предвид количеството и качеството на наркотичните вещества, както и тази на дееца поради младата му възраст, фактът, че не е осъждан и има добри характеристични данни.

За да се приложи чл.9, ал.2 от НК следва от доказателствата по делото да е установено, че поради специфичните си характеристики инкриминираното деяние не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. Обстоятелствата, на които се позовава искателят, не обосновават такъв извод, а имат смисъла единствено на смекчаващи отговорността, като каквито са ги ценили и предходните съдилища. Предмет на престъплението е високорисково наркотично вещество - амфетамин, което осъденият е носел със себе си, скрито в бельото му. Неговото наистина малко количество е взето предвид при определяне на квалификацията на деянието, прието като маловажен случай на основния състав по чл.354а, ал.3 от НК, т.е. съдилищата са приели, което е било правилно, че извършеното престъпление с оглед незначителността на вредните последици и отчетените други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид, но остава престъпно.

И първата, и въззивната съдебни инстанции са изложили много подробни мотиви в отговор на искането, отправено от защитата и пред тях, да бъде приложен чл.9, ал.2 от НК, респ. в подкрепа на разбирането защо подобно решение би било незаконосъобразно, и настоящата инстанция няма какво да добави към тях.

По изложените съображения искането за възобновяване на посочените основания се явява неоснователно, поради което и по реда на чл.424, ал.1 и чл.426 от НПК съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адвокат П.П., АК Велико Търново, като защитник на осъдения Ц.П., за възобновяване на наказателното производство по НОХД № 218/2019 г. на Районен съд Търговище.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____